

[Alfred Jensen.]

og marts har berøvet folket langt mere end 500 mill. kr. årlig i købekraft. En række nye tyngende forbrugsafgifter er gennemført, mælketilskuddet er bortfaldet, boligstøttelovgivningen forringet. Alt dette har undermineret de allerede utilstrækkelige lønninger og medført arbejdsløshed, i første række i byggefagen. Til disse forringelser kom der også andre, således ændringen i huslejelovgivningen, som betyder forhøjelser og endda klækkelige forhøjelser af lejen i de gamle boliger.

Det er resultaterne af den virksomhed, som regeringen med den nye politik præsterede i det første fulde finansår, hvori den regerede. Det har intet med den af arbejdere, tjenestemænd og småkårsfolk ventede nye politik at gøre. Det er muligt, at socialdemokratiske talere ligesom den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), vil hævde, at regeringen har holdt sine løfter. Nej, folket og specielt arbejderne ventede sig noget andet. Man havde ikke regnet med, at arbejderne, når man fik en socialdemokratisk regering, så ad lovgivningsmæssig vej skulle formenes adgang til at få den lønregulering, som overenskomsterne fastsatte.

Der er derfor ikke tale om en ny politik; det er en gammel politik, endda en såre velkendt politik; det er det, man kalder nedskæringspolitik, og det er betegnende, at den har fået såvel det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens anbefaling som hans stemme. Det er rigtigt, som det er understreget her, at det ærede medlem betragtes som vort lands største nedskæringsagitor og nedskæringsmand i denne tid. Det er altså den gammelkendte politik med byrder på folket, nedskæringer, også af arbejdernes lønninger, og med at give løfter uden at realisere dem.

Man kan måske sige, at det nye, der her er sket, er, at der står en socialdemokratisk regering som forslagsstiller bag en sådan politik. Det, vi har oplevet, er, at regeringen og regeringspartiet bruger de samme motiveringer for nedskæringer, der gang på gang gennem årene er brugt af reaktionen: landets forhold nødvendiggør dem, folket og arbejderne stiller for store krav, og der præsteres altfor lidt. Og hvad er så sandheden? Er f. eks. lønningerne for høje? Ja, ser man på

overskuddene i jernindustrien, er der ikke meget, der tyder herpå. Burmeister & Wain har således fra 1948 til 1954 år for år forøget sit overskud med mange millioner kroner. I 1948 var det på 5,4 mill. kr., men i 1954 på 36,6 mill. kr. Det vil sige, at overskuddet pr. beskæftiget arbejder i denne periode er steget fra 888 kr. til 5 152 kr.; her er der intet, der tyder på, at lønningerne er for store. Tager vi de 12 aktieselskaber indenfor jern- og metalindustrien, som har offentliggjort deres regnskaber for 1954, viser det sig, at det samlede overskud i samme periode er steget fra 16 til 57 mill. kr., d. v. s. mere end en tredobling, hvorimod arbejdernes lønninger kun er steget 40 pct. Hvis vi tager de samlede industrielskaber under eet, viser det sig, at overskuddene er steget langt mere end lønningerne, og her går den periode, jeg benytter mig af, fra 1948 til 1953. Det viser sig, at selskabernes overskud er steget med 43 pct., men arbejdernes lønninger kun med 34 pct. — alt dette i henhold til de beregninger, som statistisk departement har gjort — og jeg skulle tage meget fejl, om ikke tallene for landbruget viser noget lignende. For nogle dage siden blev det meddelt, at der over en sådan periode var en stigning i produktionen på 50 pct., medens lønningerne for landbrugets arbejdere kun var steget 15 pct. Alt dette viser jo, at den megen tale om, at arbejderne får for meget i løn, og at forbruget derfor skal skæres ned, ikke er korrekt. Det angiver derimod, at der er muligheder for at realisere de ønsker, som arbejderne har om kortere arbejdstid, om lønforhøjelser og om sociale forbedringer.

Medens regeringen og andre taler om, at forbruget er for stort, gives der dog her i landet personer udenfor det kommunistiske partis kredse, der har den opfattelse, at dette ikke er rigtigt, og der er gjort adskillige beregninger, der viser, at denne påstand ikke holder stik. Der er adskillige, der har foretaget beregninger — blandt dem er „Finans-tidende“ — og er kommet til det resultat, at nationalproduktet pr. individ er 17 pct. højere, end det var før krigen, men forbruget pr. indbygger er kun steget 8 pct. Dette taler jo sit ganske tydelige sprog. Andre tal understreger ligeledes, at det ikke er vort forbrug, det er galt med. I perioden 1949—54 steg vor udførsel således i mængde